

תת"ע 930/01/18 - מדינת ישראל נגד ניר דרגולי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 930-01-18 מדינת ישראל נ' ניר דרגולי
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הירשמן

המאשימה

נגד

ניר דרגולי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 10.5.17, הודעת תשלום קנס בגין גם הפרעה לתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 21(ב)(3) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 12.7.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר משה רשף, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד והציג תמונה של המקום בטלפון הנייד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 10.5.17, בסמוך לשעה 11:25, נהג הנאשם במונית בתל אביב, בדרך מנחם בגין, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו מול בנין מספר 116, קריית הממשלה, נצפה על ידי עד התביעה כאשר הוא עוצר את רכבו, על נתיב הנסיעה הימני, על מנת להעלות נוסעת, תוך כדי חסימת נתיב הנסיעה וגרימת הפרעה לכלי הרכב שנסעו מאחוריו.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "הנוסעת פתחה לי את הדלת. רגע, אני אביא לך את הרישיון, אני רוצה שתדבר עם מישהו".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור ובהגיעו למקום, עמד, שכן האור ברמזור בכיוון נסיעתו, היה אדום ובמהלך

עצירתו, הגיחה מאחוריו הולכת רגל, דפקה בחלון ופתחה את הדלת. הנאשם טען כי מדובר היה באישה מבוגרת, שהתקשתה מעט בכניסה למונית, שהיא גבוהה מעט וכן, טען כי אם לא היה מתיר לה להיכנס למונית, היא יכולה הייתה להידרס, על ידי קטנועים או אוטובוסים העוברים במקום.

בחקירתו הנגדית, מסר כי כאשר הנוסעת הגיעה לרכבו, האור ברמזור התחלף כבר לירוק.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין כי נסע במקום, הבחין כי כלי רכב בנתיב הימני, אינם יכולים להתקדם, המשיך קדימה ואז הבחין ברכב הנאשם, חוסם את נתיב הנסיעה.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.
3. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין ויתרה מזו, גם אם הייתה מתקבלת גרסתו במלואה, לא היה בכך כדי לזכותו, שכן למעשה, הנאשם מודה בכל עובדות האירוע וטענת ההגנה שלו היא, כי מדובר בנוסעת קשישה וכי אם לא היה מתיר לה לעלות לרכב, היא הייתה נדרסת.
4. עם כל הכבוד לטענת ה"אזרחות הטובה", עליה מסתמך הנאשם, אין בה הגנה מפני העבירה. הנאשם, כנהג רכב ציבורי, יודע היטב, היכן הוא יכול להעלות או להוריד נוסעים וכל השערה שלו לגבי גורלה של הנוסעת, הנה כאמור, השערה בלתי מבוססת בלבד. מעדותו של העד, עולה כי בסמוך, נמצא מפרץ אוטובוסים והנאשם יכול היה להורות לנוסעת, לגשת למקום, על מנת להעלותה לרכבו, קל וחומר, אם הבחין, כנטען, כי מדובר בנוסעת קשישה, שתתקשה לעלות לרכבו.
5. אציין, כי גרסת הנאשם לגבי אופן הליכתה של הנוסעת והתנהגותה, אינם מתיישבים עם טענתו לגבי גילה וכי הנאשם, נמנע לטעון לעניין גילה של הנוסעת, במעמד רישום הדו"ח, שאז, יכול היה העד להתייחס אליהן בדו"ח.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ז' אב תשע"ח, 19 יולי 2018, במעמד ב"כ המאשימה